1915-1919: Un nou sistema públic d'abastament d'aigua per a Barcelona

Us trobeu a l'exterior de l'antiga estació elevadora del sistema d'abastament d'aigua de Barcelona, que fou posat en marxa entre 1915 i 1919.

El projecte original és de l'enginyer municipal Felip Steva i Planas. L'epidèmia de tifus de 1914, causada per filtracions en els conductes de l'antic servei municipal d'aigua, havia motivat la decisió de construir aquestes noves instal·lacions. La infraestructura va proveir d'aigua els ciutadans de Barcelona fins l'any 1989.

El sistema es nodria de l'aigua de les mines i dels pous de Montcada, tal i com s'havia fet històricament en el proveïment de Barcelona. Un cop a l'estació elevadora, l'aigua s'impulsava fins al dipòsit de la Trinitat Nova, on se n'avaluava la qualitat i es netejava abans de ser enviada per al seu consum a Ciutat Vella.

La ubicació d'aquestes infraestructures és estratègica. Sou al vessant natural de les torrenteres que vénen de Montcada i també a tocar de la llera del riu Besòs. A més, us trobeu en un punt elevat del pla de Barcelona, fet que permetia conduir l'aigua, per la força de la gravetat, ciutat avall.

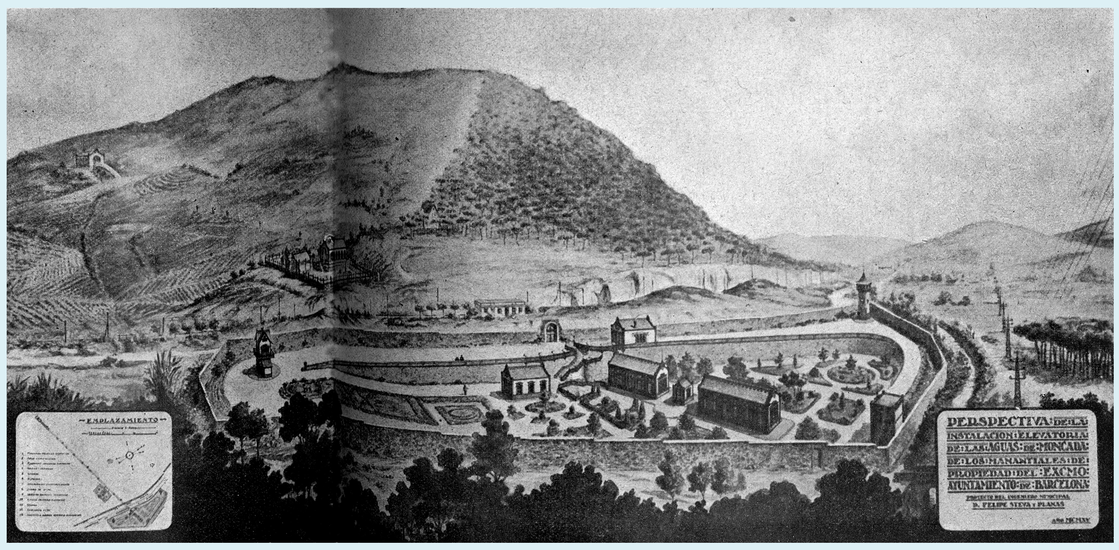

Vista general del projecte d'estació elevadora amb el recinte de la Trinitat Vella i el dipòsit de la Trinitat Nova.
Servicio Municipal de las Aguas de Moncada, suplement de la *Gaceta Municipal de Barcelona*, octubre 1917, p. 24-25. AHCB

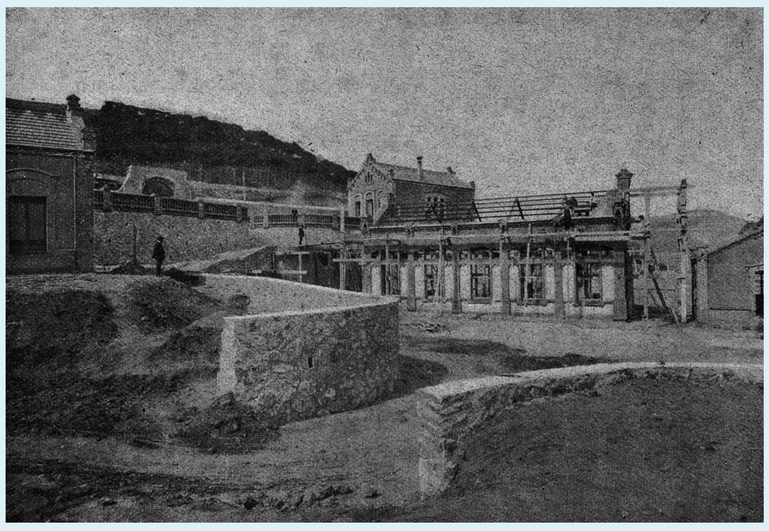

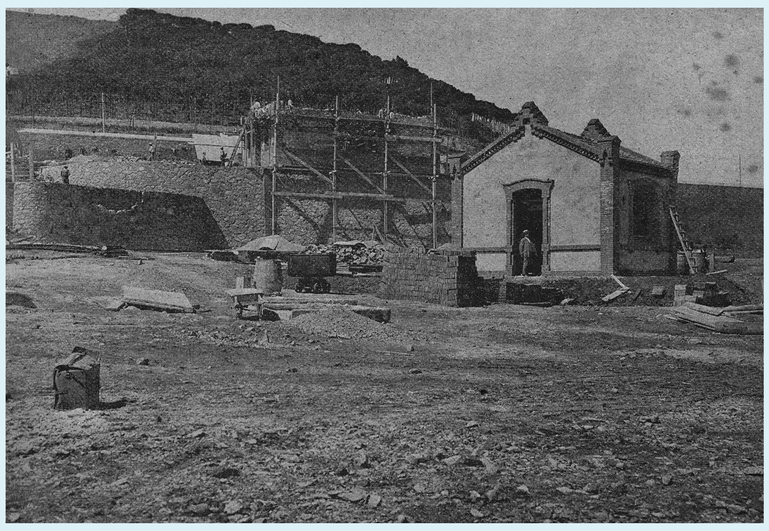

L'estació elevadora en construcció, l'any 1917.
Servicio Municipal de las Aguas de Moncada, suplement de la *Gaceta Municipal de Barcelona*, octubre 1917, p. 57 i p. 61. AHCB

L'AIGUA, MUNICIPAL?

La urbanització de l'Eixample de Barcelona a partir de la dècada de 1860 obligà a la ciutat a pensar en el proveïment d'aigua per a aquesta nova zona. L'Ajuntament va deixar la porta oberta perquè les empreses privades intervinguessin en el nou mercat de l'aigua. La més important d'entre aquestes corporacions fou la Societat General d'Aigües de Barcelona (SGAB), de capital francès. L'any 1890, la SGAB ja disposava de 8 quilòmetres de conduccions, només a l'Eixample, per fer-hi el subministrament.

L'any 1911 es plantejà que el consistori adquirís la SGAB amb la intenció d'estendre el subministrament i millorar-ne les condicions higièniques. Però una intensa campanya per part de l'empresariat, i també el tifus de 1914, van posar fre a la iniciativa. L'Ajuntament, tanmateix, incidí en les infraestructures per frenar l'epidèmia i va habilitar el nou sistema de proveïment per a Ciutat Vella, més potent i més net. Una de les peces clau d'aquest nou sistema és el complex que visiteu.

1915-1919: Un nou sistema públic d'abastament d'aigua per a Barcelona

Us trobeu a l'exterior de l'antic dipòsit del sistema d'abastament d'aigua de Barcelona, que fou posat en marxa entre 1915 i 1919.

El projecte original és de l'enginyer municipal Felip Steva i Planas. L'epidèmia de tifus de 1914, causada per filtracions en els conductes de l'antic servei municipal d'aigua, havia motivat la decisió de construir aquestes noves instal·lacions. La infraestructura va proveir d'aigua els ciutadans de Barcelona fins l'any 1989.

El sistema es nodria de l'aigua de les mines i dels pous de Montcada, tal i com s'havia fet històricament en el proveïment de Barcelona. Un cop a l'estació elevadora, l'aigua s'impulsava fins al dipòsit de la Trinitat Nova, on se n'avaluava la qualitat i es netejava abans de ser enviada per al seu consum a Ciutat Vella.

La ubicació d'aquestes infraestructures és estratègica. Sou al vessant natural de les torrenteres que vénen de Montcada i també a tocar de la llera del riu Besòs. A més, us trobeu en un punt elevat del pla de Barcelona, fet que permetia conduir l'aigua, per la força de la gravetat, ciutat avall.

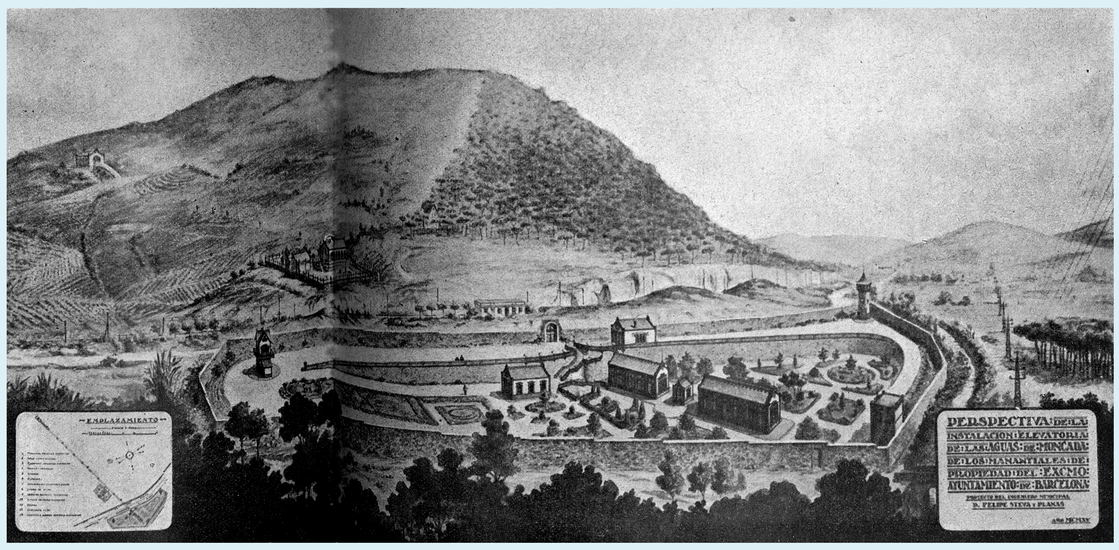

Vista general del projecte d'estació elevadora amb el recinte de la Trinitat Vella i el dipòsit de la Trinitat Nova.
Servicio Municipal de las Aguas de Moncada, suplement de la *Gaceta Municipal de Barcelona*, octubre 1917, p. 24-25. AHCB

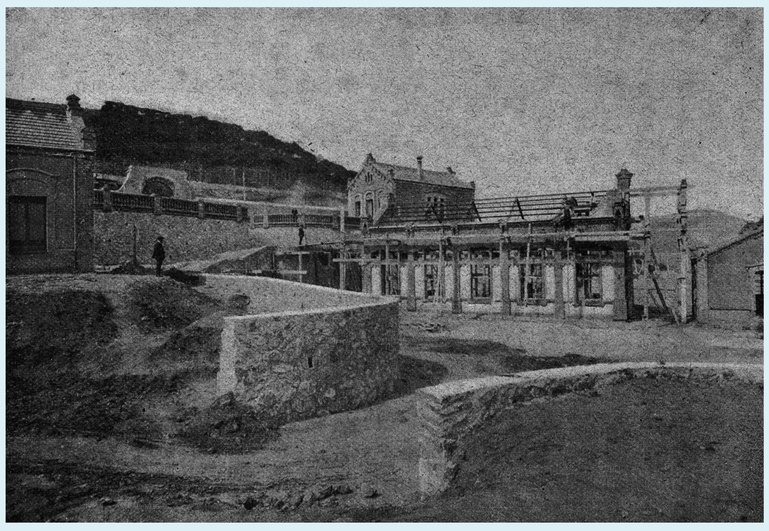

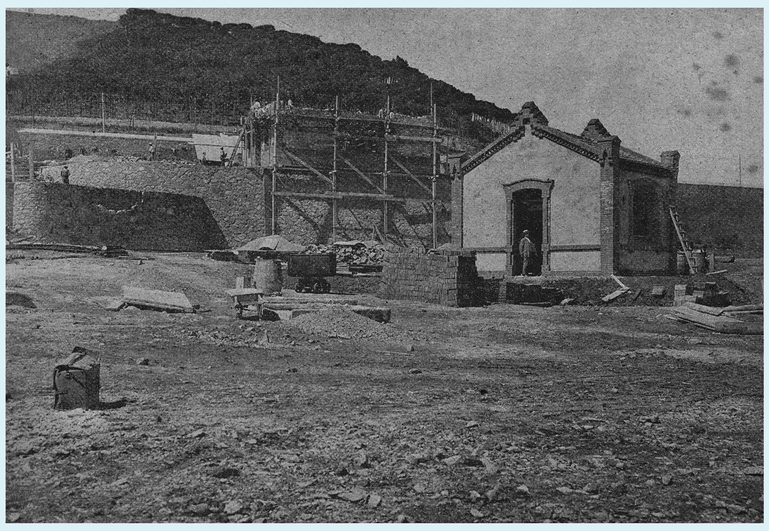

L'estació elevadora en construcció, l'any 1917.
Servicio Municipal de las Aguas de Moncada, suplement de la *Gaceta Municipal de Barcelona*, octubre 1917, p. 57 i p. 61. AHCB

L'AIGUA, MUNICIPAL?

La urbanització de l'Eixample de Barcelona a partir de la dècada de 1860 obligà a la ciutat a pensar en el proveïment d'aigua per a aquesta nova zona. L'Ajuntament va deixar la porta oberta perquè les empreses privades intervinguessin en el nou mercat de l'aigua. La més important d'entre aquestes corporacions fou la Societat General d'Aigües de Barcelona (SGAB), de capital francès. L'any 1890, la SGAB ja disposava de 8 quilòmetres de conduccions, només a l'Eixample, per fer-hi el subministrament.

L'any 1911 es plantejà que el consistori adquirís la SGAB amb la intenció d'estendre el subministrament i millorar-ne les condicions higièniques. Però una intensa campanya per part de l'empresariat, i també el tifus de 1914, van posar fre a la iniciativa. L'Ajuntament, tanmateix, incidí en les infraestructures per frenar l'epidèmia i va habilitar el nou sistema de proveïment per a Ciutat Vella, més potent i més net. Una de les peces clau d'aquest nou sistema és el complex que visiteu.

La caseta de comportes

Sou a l'interior de la caseta de comportes, el punt on arribava l'aigua provinent de les mines i els pous de Montcada. Té unes dimensions internes de 7 metres de llarg, 5 metres d'ample i 10 metres d'alçada. Més de la meitat de la caseta està soterrada. Des d'aquí, les comportes distribuïen l'aigua cap a la sala de màquines contigua, també anomenada "de primera elevació" (perquè estava previst que se'n construís una de complementària o "de segona elevació", que mai va arribar a veure la llum).

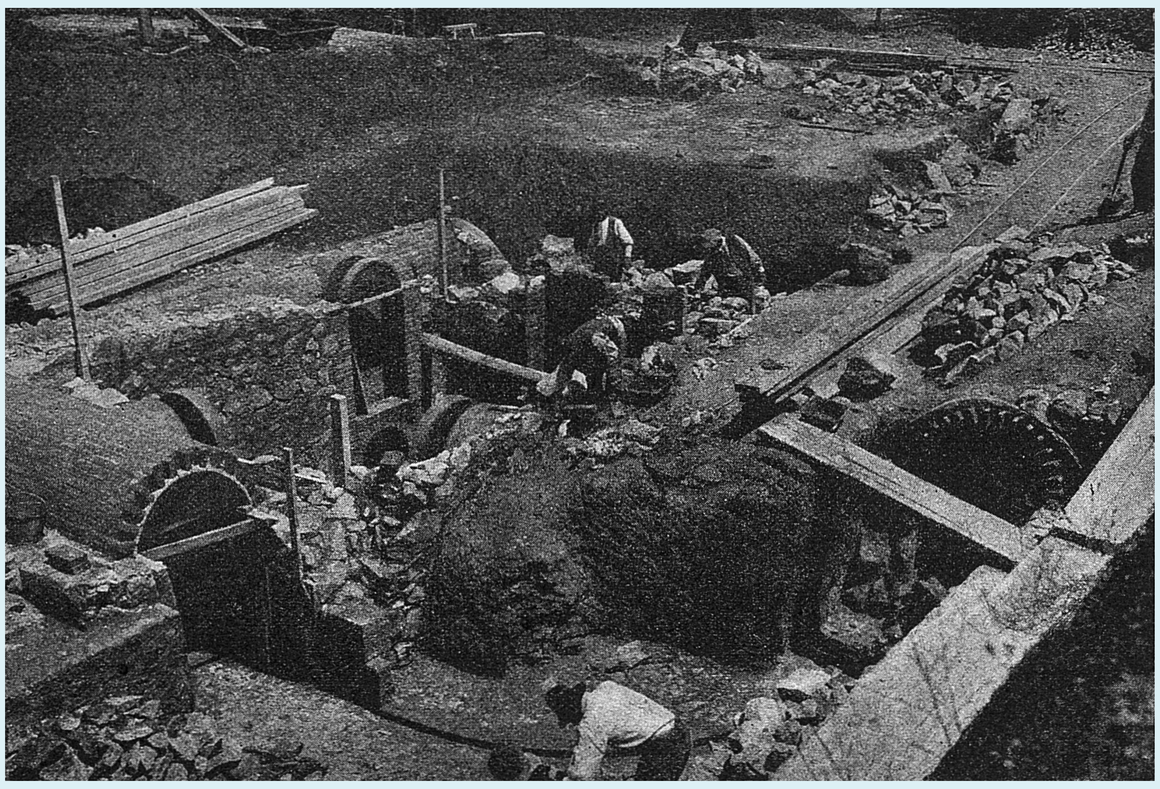

Moment de la construcció de la caseta de comportes, 1917.
Servicio Municipal de las Aguas de Moncada, suplement de la *Gaceta Municipal de Barcelona*, octubre 1917, p. 54. AHCB

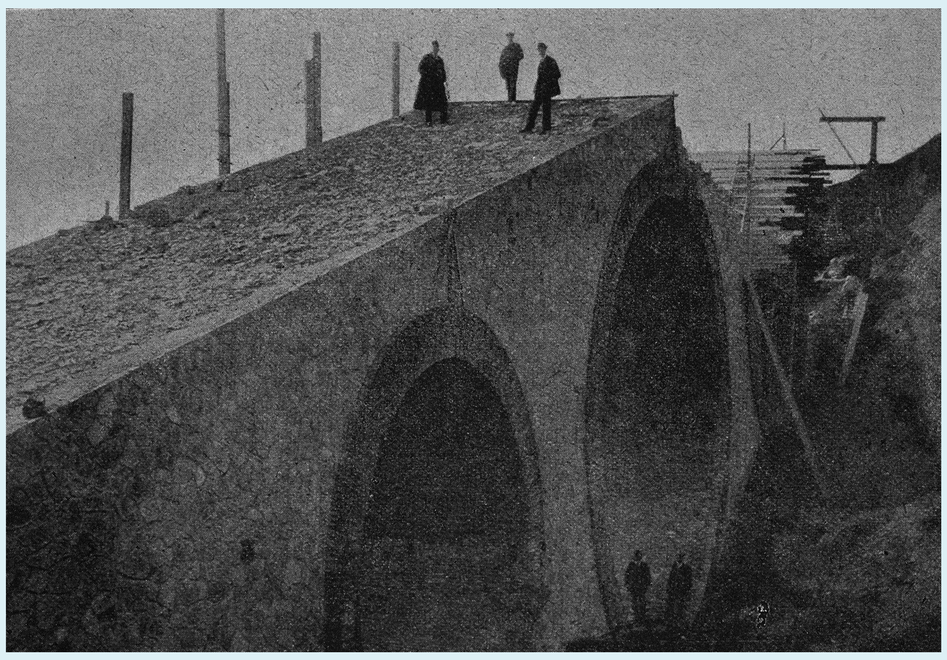

Construcció del pont dels Tres Ulls, l'any 1910. Aquesta infraestructura permetia salvar un barranc.
Servicio Municipal de las Aguas de Moncada, suplement de la *Gaceta Municipal de Barcelona*, octubre 1917, p. 43. AHCB

LES DIFICULTATS D'UN PROJECTE

L'any 1891, 24 anys abans de la construcció d'aquestes instal·lacions, l'Ajuntament de Barcelona ja projectava la modernització i la millora del sistema de proveïment d'aigua. Amb aquest propòsit, es va construir l'aqüeducte alt de Montcada seguint el vessant litoral de la serra de Collserola. Aquest aqüeducte havia de conduir les aigües que es bombaven des del dipòsit de segona elevació. El projecte fou bloquejat durant anys pels interessos de la Societat General d'Aigües de Barcelona, i finalment fou desestimat. De l'aqüeducte alt en resta l'anomenat pont dels Tres Ulls. El pont fou sepultat durant la dècada de 1970 i va ser redescobert l'any 2015.

Les dificultats en la construcció de l'aqüeducte i els problemes amb el proveïment d'aigua van motivar la crítica periodística.
L'Esquella de la Torratxa, 16.2.1912, p. 117. AHCB

La sala de màquines

La construcció de la sala de màquines fou adjudicada a l'empresa de Ramon Miralles Ferran l'any 1915. La funció d'aquest espai era la d'allotjar els mecanismes d'impulsió de l'aigua cap al dipòsit de la Trinitat Nova. Aquesta aigua provenia de la caseta de comportes, contigua. La sala de màquines té unes dimensions de 18 metres de llarg, 8 metres d'ample i 11 metres d'alçada, dels quals 7,5 són sota el nivell del sòl.

Actualment, les electrobombes s'han situat al seu emplaçament original. Servien per aspirar l'aigua i impulsar-la cap a la canonada que hi ha dins de la galeria, i que connectava amb el dipòsit de la Trinitat Nova. Les tres bombes en funcionament tenien capacitat per elevar 21.000 metres cúbics d'aigua al dia.

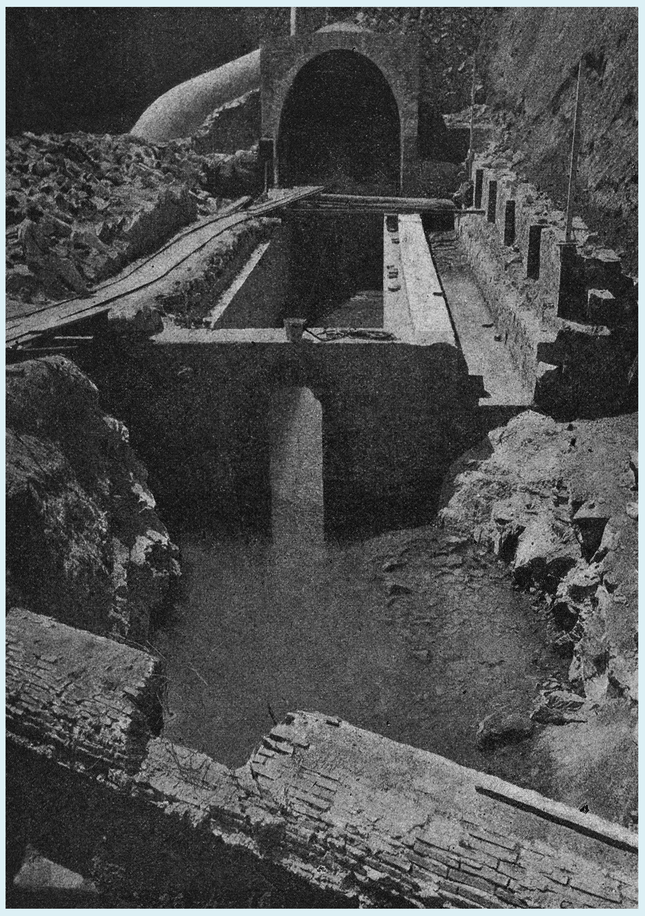

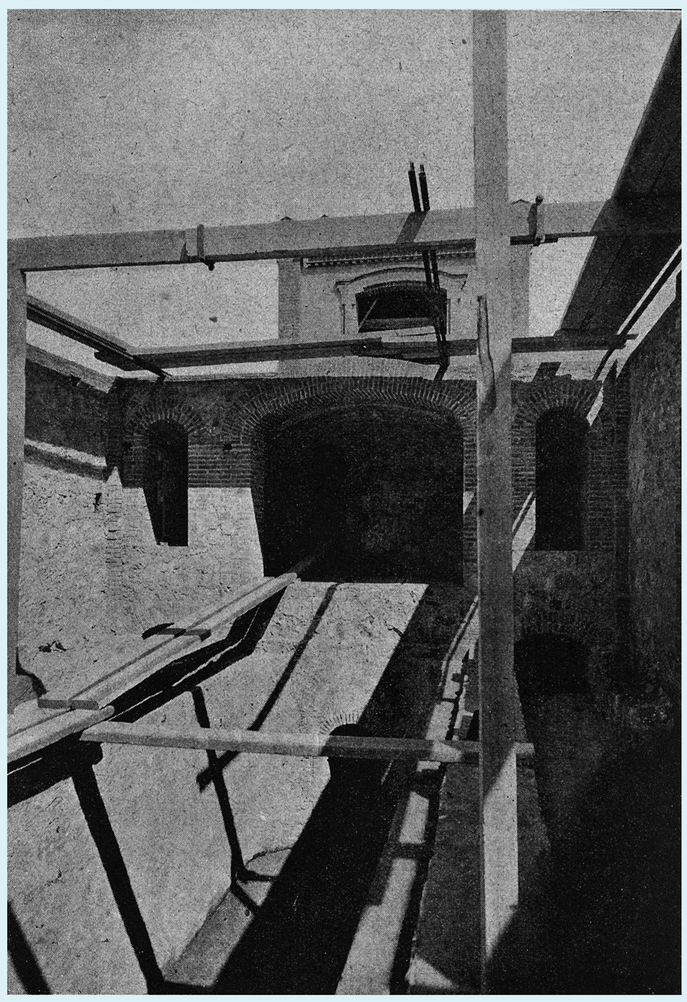

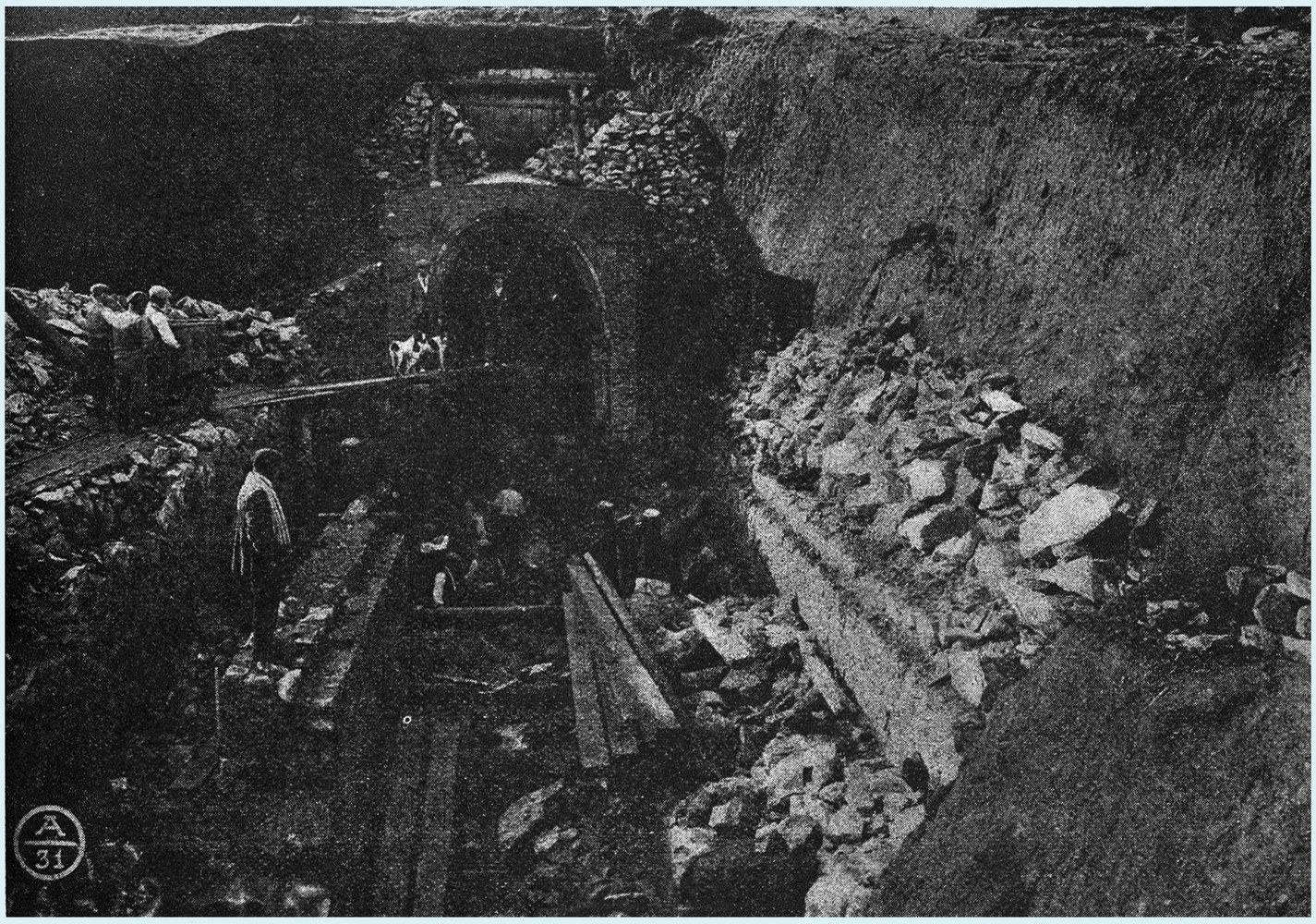

Diferents moments en la construcció de la sala de màquines, 1916-1917.
Servicio Municipal de las Aguas de Moncada, suplement de la *Gaceta Municipal de Barcelona*, octubre 1917, p. 58, 50 i 49. AHCB

La galeria

Us trobeu a la galeria que connectava la sala de màquines, a la Trinitat Vella, amb el dipòsit, a la Trinitat Nova. Sou just a sota del tram inicial de la via Meridiana. La galeria fa 331 m de llarg i 3,40 m d'ample. Aquesta galeria és, de fet, l'aprofitament del primer tram de l'aqüeducte alt de Montcada, un projecte que mai va ser posat en funcionament. A l'esquerra, s'hi pot observar la canonada interior ascendent d'impulsió, que té quaranta centímetres de diàmetre.

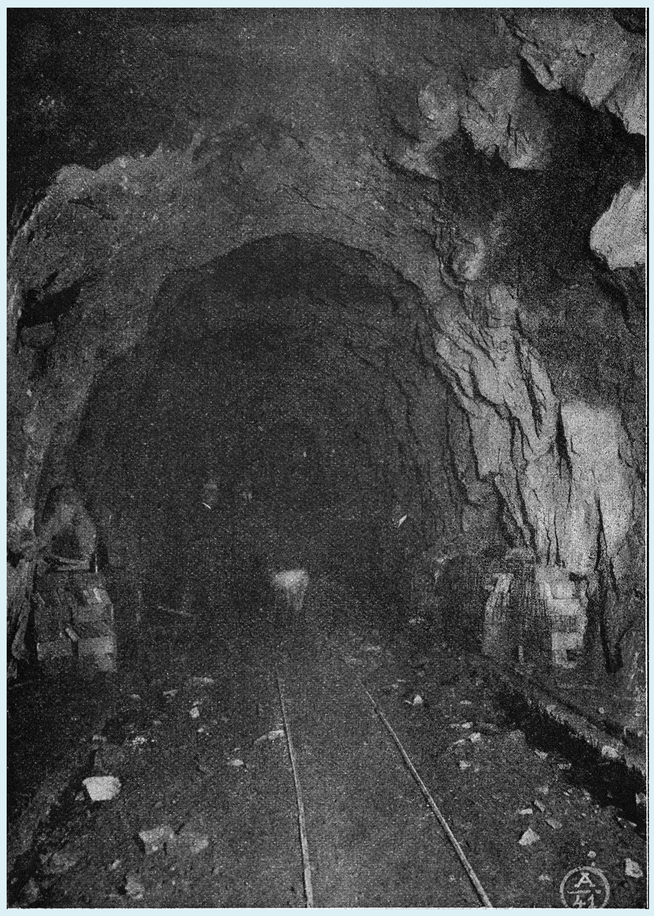

La galeria en construcció, en una imatge de 1915.
Servicio Municipal de las Aguas de Moncada, suplement de la *Gaceta Municipal de Barcelona*, octubre 1917, p. 39. AHCB

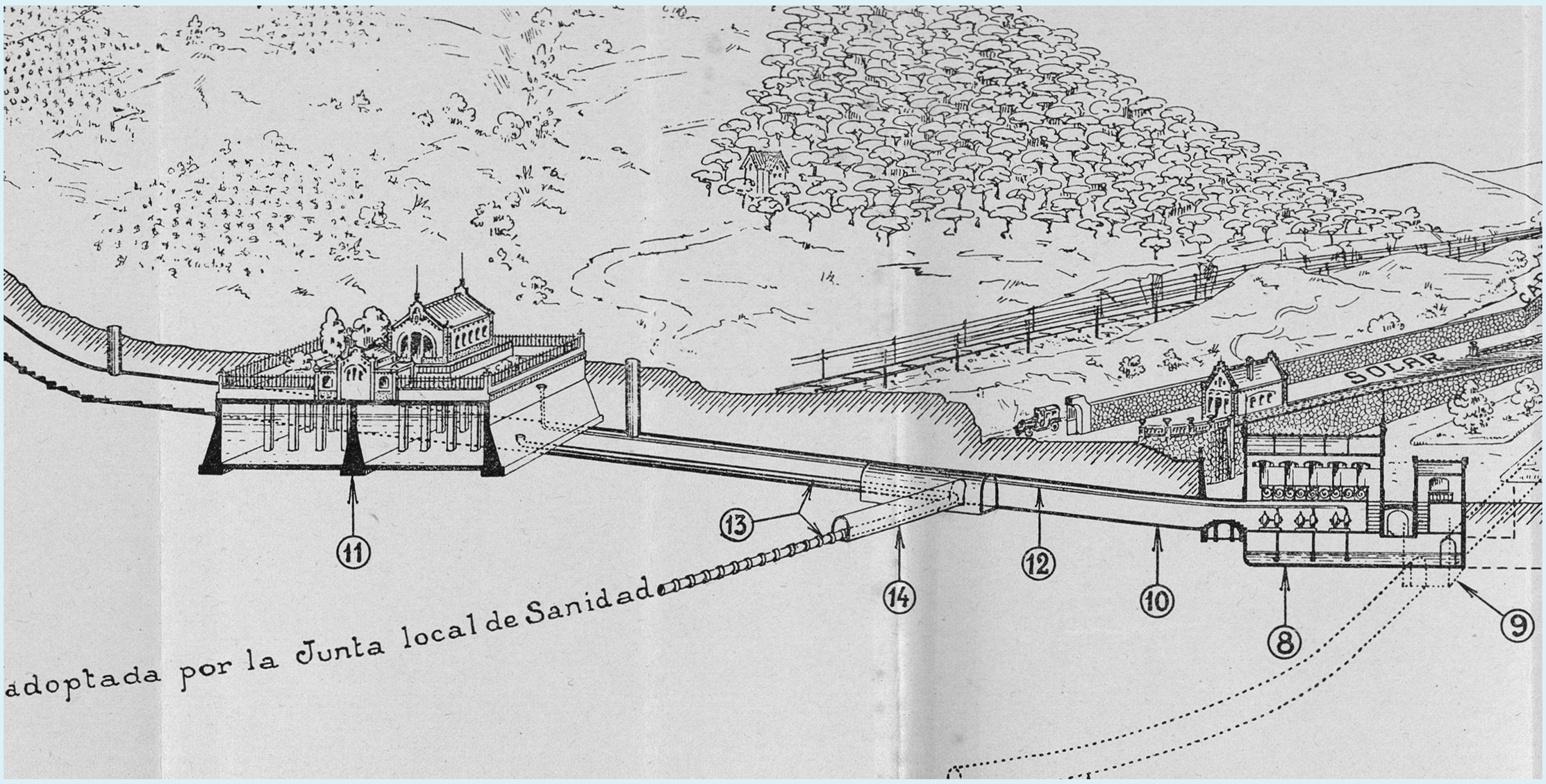

Esquema general del sistema de proveïment d'aigua de Barcelona, amb la galeria que connecta la casa de l'aigua de la Trinitat Vella amb el dipòsit de la Trinitat Nova.
Servicio Municipal de las Aguas de Moncada, suplement de la *Gaceta Municipal de Barcelona*, octubre 1917, p. 57-58. (segment) AHCB

El dipòsit de la Trinitat Nova

Us trobeu al dipòsit de primera elevació a la Trinitat Nova. Aquesta infraestructura s'hagué de construir perquè l'aigua, que arribava per bombeig des de la Trinitat Vella, tingués la inèrcia suficient per després ser enviada cap a la xarxa urbana de subministrament.

El dipòsit subterrani té capacitat per a 10.000 metres cúbics i fa 71 metres de llarg i 41 metres de costat. Està dividit en dos compartiments mitjançant un mur transversal. Una galeria perimetral permetia revisar eventuals filtracions de l'aigua. El dipòsit comptava amb una cambra de maniobres i una "cubeta d'aforament", per rebre les aigües provinents de la galeria. A partir de 1919 aquí s'hi instal·là un innovador dispositiu d'esterilització de l'aigua, que la tractava amb una solució d'hipoclorits.

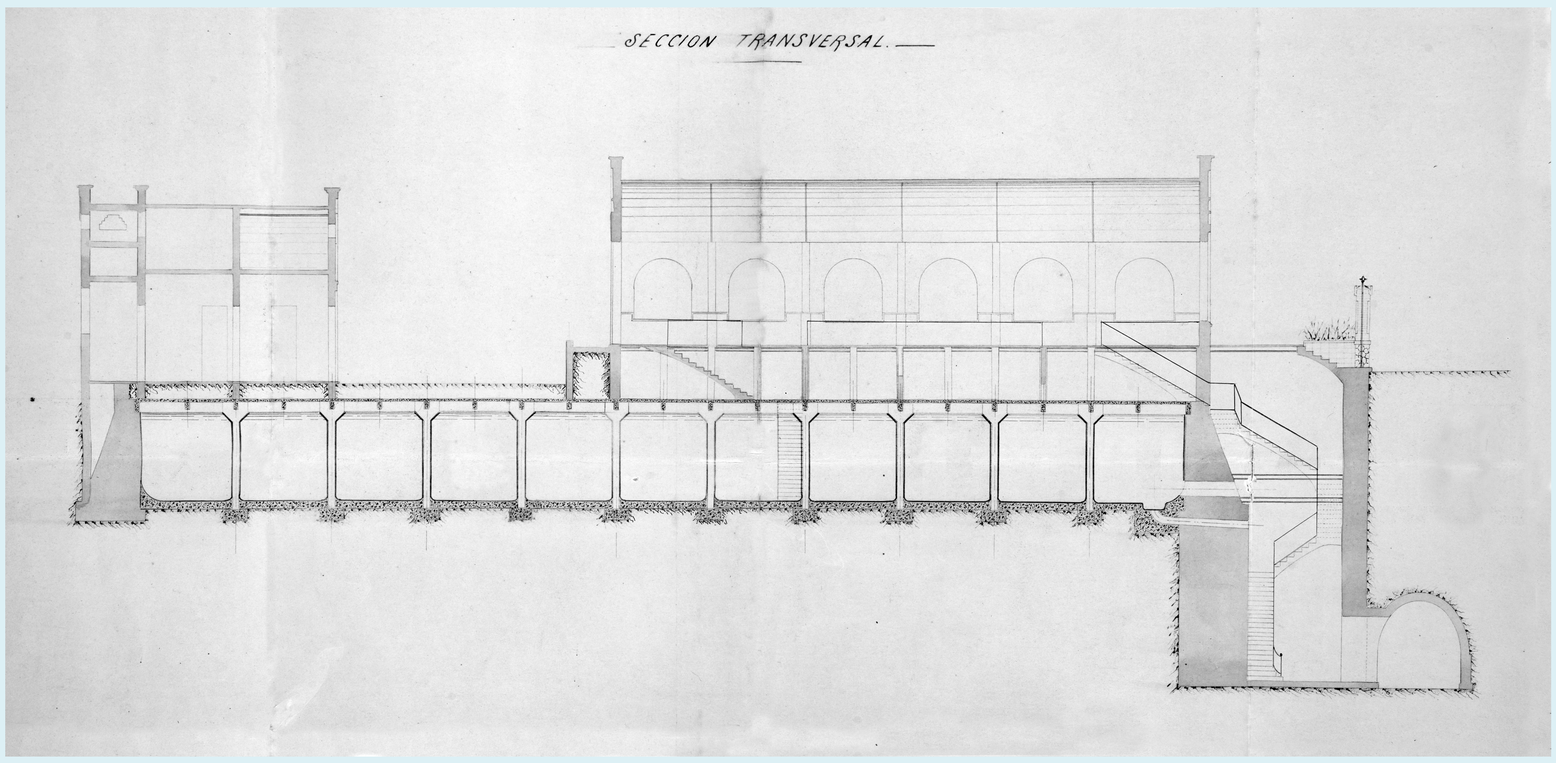

Secció longitudinal del projecte del dipòsit d'aigua de la Trinitat Nova, 1915.
Fotografia Pep Parer. Fons Ajuntament de Barcelona: Q136
Obres Públiques-Foment, exp. 5252 3/0 de 1915, AMCB

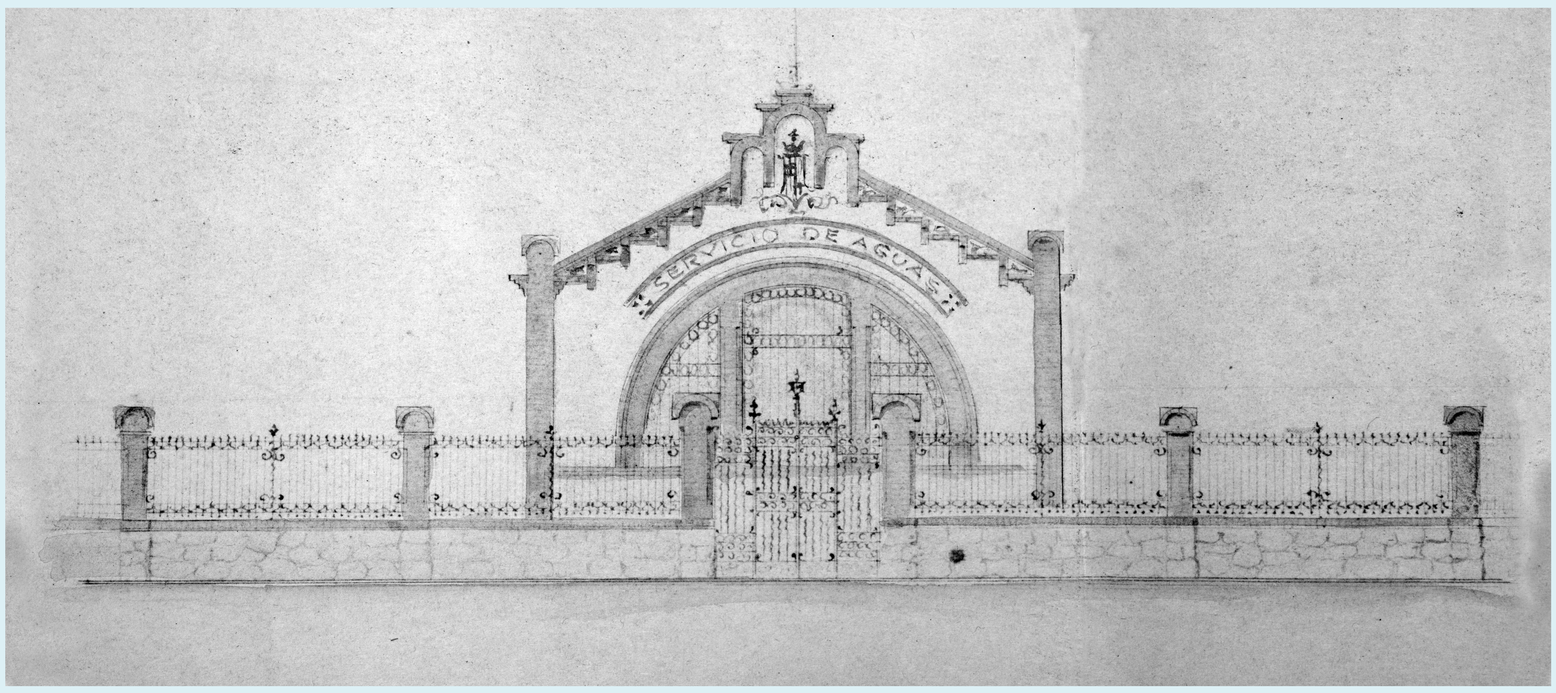

Façana del projecte del dipòsit d'aigua de la Trinitat Nova, 1915.
Fotografia Pep Parer. Fons Ajuntament de Barcelona: Q136
Obres Públiques-Foment, exp. 5252 3/0 de 1915, AMCB

La conducció de l'aigua fins a Ciutat Vella

La canonada feia descendir, altre cop, l'aigua del dipòsit de la Trinitat Vella fins a aquest punt. Aquí, es desviava per una galeria lateral. Mitjançant una comporta amb clau de pas, aquesta canonada metàl·lica s'uneix a una altra, de ciment armat, de 50 centímetres de diàmetre i que portava l'aigua fins a Ciutat Vella. La galeria que allotja la canonada de ciment fa, en total, 5 quilòmetres i 250 metres.

Aquest sistema garantia la potabilitat de l'aigua que provenia de Montcada i augmentava la pressió a les cases, però de fet no en *democratitzà* l'abast als domicilis. Es calcula que l'any 1920 tan sols un 14% de les cases de Barcelona tenien aigua corrent. A més, l'Eixample –que es trobava en plena construcció–, no arribaria a obtenir aigua d'aquest servei municipal.

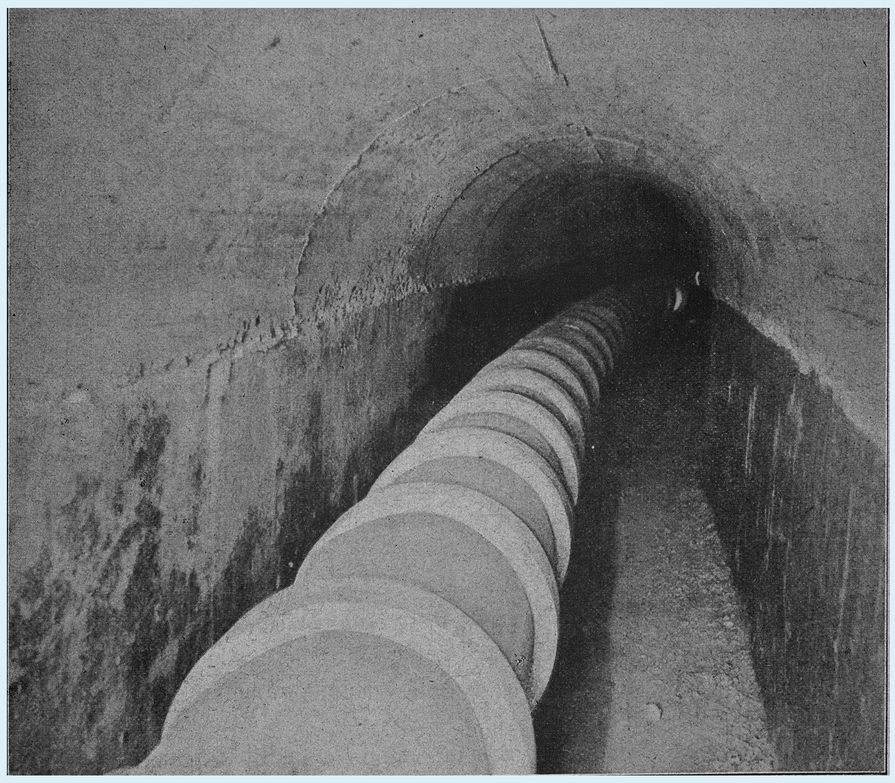

Galeria de conducció d'aigua amb la canonada de ciment de 50 cm. de diàmetre.
Servicio Municipal de las Aguas de Moncada, suplement de la *Gaceta Municipal de Barcelona*, octubre 1917, p. 65. AHCB

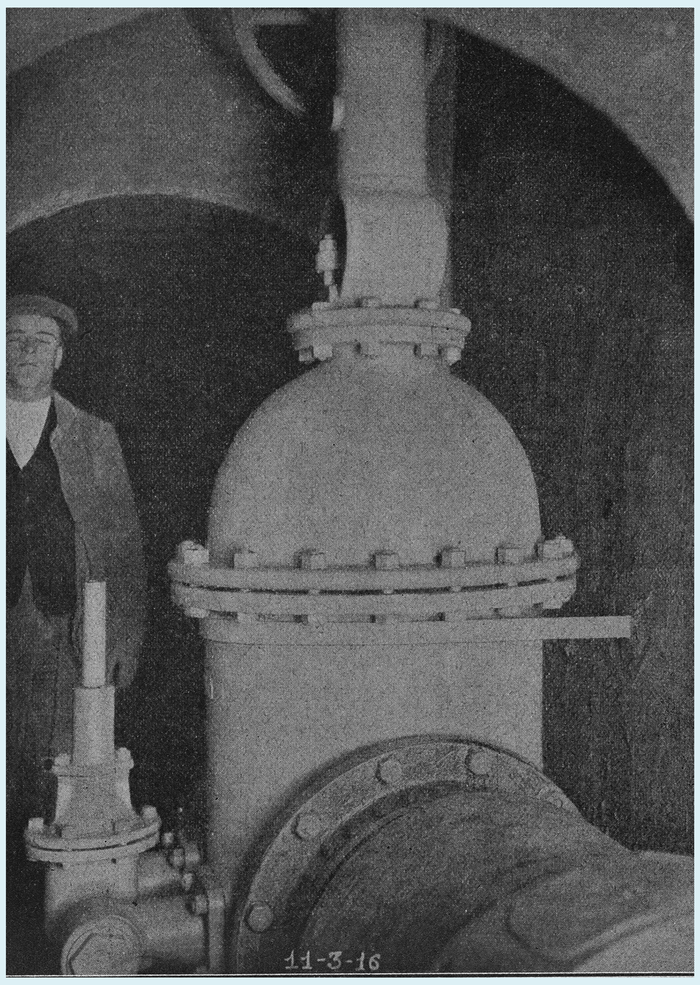

Clau-comporta del conducte d'aigua cap a Ciutat Vella, en una imatge de 1917.
Servicio Municipal de las Aguas de Moncada, suplement de la *Gaceta Municipal de Barcelona*, octubre 1917, p. 89. AHCB

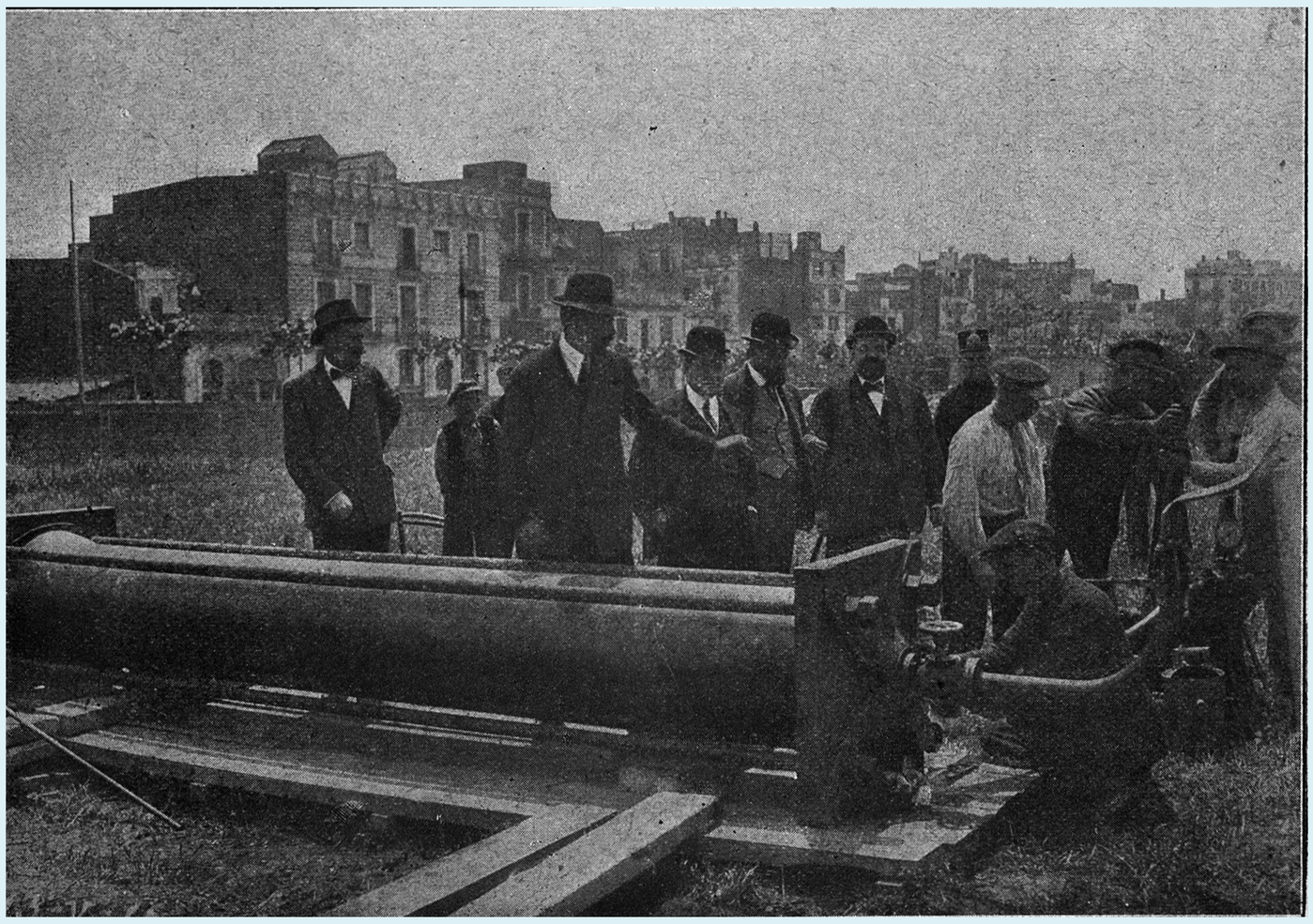

Proves de pressió de les canonades de l'aigua, en presència d'alguns regidors de l'Ajuntament de Barcelona.
Servicio Municipal de las Aguas de Moncada, suplement de la *Gaceta Municipal de Barcelona*, octubre 1917, p. 73. AHCB

L'aqüeducte Alt de Montcada

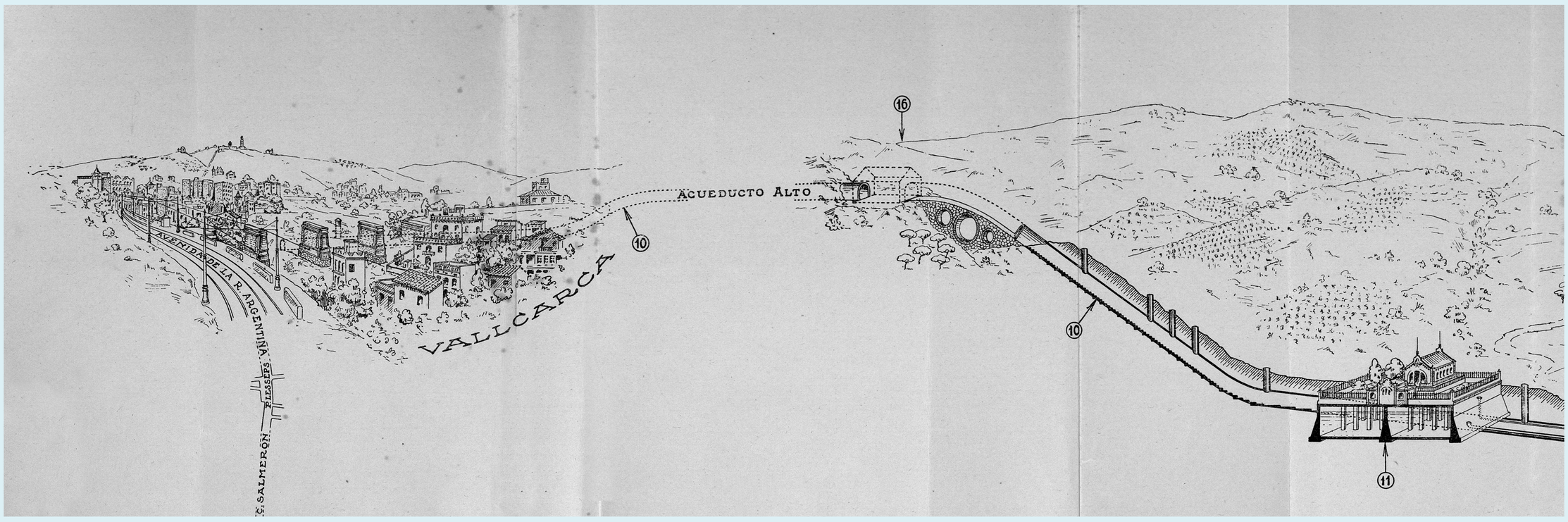

Esquema general del sistema de proveïment d'aigua de Barcelona, amb l'aqüeducte Alt de Montcada.
Servicio Municipal de las Aguas de Moncada, suplement de la *Gaceta Municipal de Barcelona*, octubre 1917, p. 57-58. (segment) AHCB

L'any 1891 l'arquitecte municipal Pere Falqués va presentar un projecte per a canalitzar les aigües de Montcada cap a l'Eixample. Evitant les filtracions, volia garantir les condicions higièniques i la pressió a les llars. Seguint el vessant de Collserola, l'aigua es conduiria fins a un dipòsit elevat a Vallcarca, per després baixar cap a l'avinguda República Argentina i el passeig de Gràcia. En primera instància, el projecte hagué de superar l'oposició de la Societat General d'Aigües de Barcelona, la principal operadora privada en el mercat de l'aigua. És per això que l'obra de canalització municipal, conegut com aqüeducte Alt, no es donà per acabada fins l'any 1910. Però els problemes no es van acabar aquí; l'aqüeducte mai va posar-se en funcionament perquè els cabals que es captaven no resultaven suficients.

Avui, una part d'aquesta infraestructura –que tenia 6,6 quilòmetres de llargària– encara existeix. És el cas de la galeria subterrània que s'enfila des de la Casa de l'Aigua de la Trinitat Nova. Un dels elements més emblemàtics de tot aquest sistema és el pont dels Tres Ulls, que servia per salvar un barranc. Fou enterrat durant la dècada de 1970 i redescobert l'any 2015.

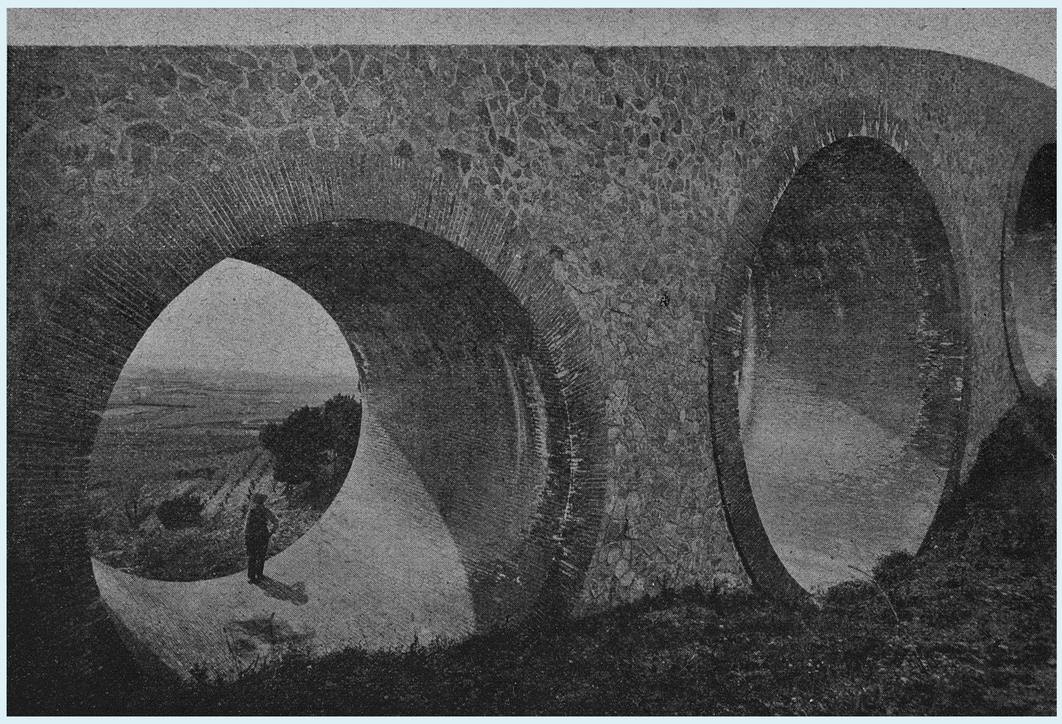

El pont dels Tres Ulls de l'aqüeducte Alt de Montcada, cap a 1910.
Servicio Municipal de las Aguas de Moncada, suplement de la *Gaceta Municipal de Barcelona*, octubre 1917, p. 65. AHCB

El Llobregat, entre l'absentisme municipal i els problemes de qualitat

Durant la postguerra civil, va haver-hi sequeres i es va observar una incipient recuperació de la demanda que va augmentar les necessitats d'aigua. L'estiu de 1950, el governador civil de Barcelona va emetre una nota explicativa i, alhora, justificativa de les restriccions:

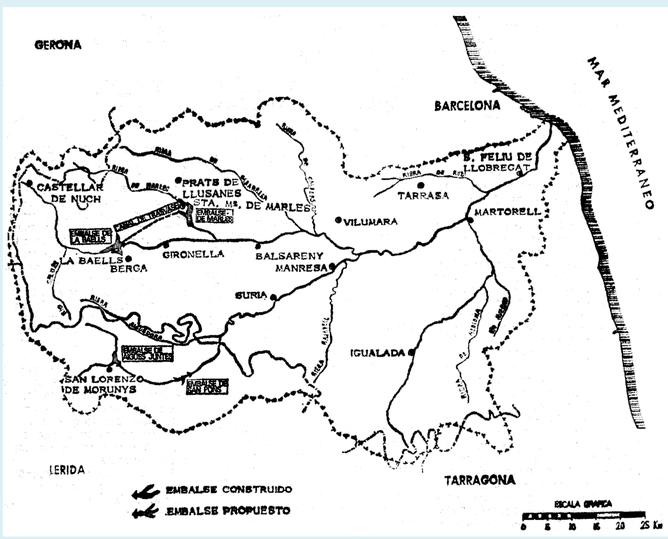

Mapa de la conca del riu Llobregat
La Vanguardia, 20 d'abril de 1969, pàg. 37 (fragment)

El problema del abastecimiento de aguas a Barcelona
Un informe técnico señala como medida preventiva la suspensión del servicio desde las 22 hasta las 6 horas.[...] El fenómeno de la sequía [...] que ha de considerarse como mundial [...] ha venido repercutiendo durante estos últimos años en el abastecimiento de aguas de los grandes núcleos de población, en los que su línea de crecimiento y su elevado nivel de vida contribuyen a hacer más notable el desequilibrio entre las posibilidades de captación y las exigencias del consumo.[...] En Barcelona se adoptaron medidas técnicas de previsión con la instalación de nueve pozos nuevos, 200 Km de canalización y elementos de elevación con una potencia global de 4.500 CV y de otro el lógico deseo de las autoridades de no causar a la ciudad perturbaciones innecesarias o simplemente excusables han venido retrasando la implantación de medidas encaminadas no ya a la disminución del consumo global sino a una más justa distribución del caudal disponible.[...] Añadió que está seguro de encontrar la máxima colaboración por parte de los usuarios, consecuencia ineludible de la comprensión que Barcelona ha tenido siempre para sus problemas vitales, en forma tal que no ha querido siquiera estudiar la posibilidad de sanciones, que la ciudad no necesita para cumplir con su deber.

La Vanguardia, 28 de maig de 1953

El març de 1951 hi va haver la vaga de tramvies. Formalment, el boicot responia a l'augment del preu del bitllet i el greuge comparatiu amb relació al preu del mateix servei a Madrid. En realitat, la protesta expressava el malestar per les duríssimes condicions de vida que la postguerra imposà a la majoria de la població. La sequera recurrent va ser objecte d'una entrevista de l'alcalde de Barcelona, Simarro, i el governador civil, Acedo Colunga, amb el ministre d'Obres Públiques, el comte de Vallellano, en la qual aquest els va anunciar la concessió de 2.200 l/s a favor de la Sociedad General de Aguas de Barcelona (SGAB). Dos dies més tard, en el ple municipal de 30 de maig de 1953, es va parlar de la qüestió:

Sesión pública del plenario municipal
El señor Sancho Vecino preguntó cuáles habían sido las medidas adoptadas para remediar en lo posible el deficitario abastecimiento ciudadano de agua, a lo que contestó el señor Según diciendo que el Ayuntamiento se preocupa intensamente de activar y conseguir la solución de tal vital problema, a pesar de no hallarse dentro de la órbita de su competencia, pues como es sabido, corresponde a concesiones y aprovechamientos de aguas. Con tal designio se han realizado en Madrid las gestiones del Alcalde, reflejadas por la Prensa, con el decidido apoyo del gobernador civil y la inmejorable acogida dispensada por el ministro del Ramo, que dieron por resultado la resolución de un expediente de concesión de aguas que fluyen del río Llobregat, lo que mejorará en gran medida la situación actual.

La Vanguardia, 31 de maig de 1953

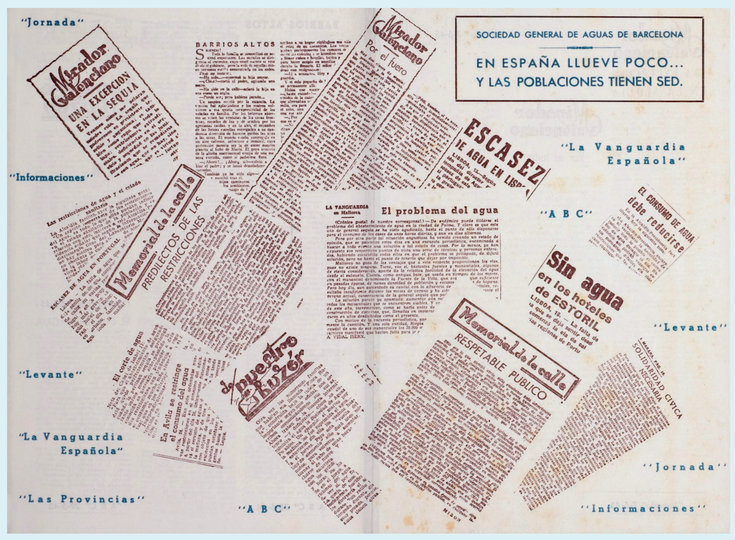

SGAB, ***En España llueve poco... y las poblaciones tienen sed***
25 d'abril de 1945, AHCB

La crònica deixa clara la posició municipal: aquell assumpte no era de la seva competència, però hi feia el que podia. La concessió de Sant Joan Despí es va fer efectiva el setembre de 1953. Es concretava en 2.200 l/s con destino al *abastecimiento* de Barcelona. Tot i això, la petició de la SGAB es referia a Barcelona i les poblacions del seu cinturó urbà. La concessió es vinculava a la planta de potabilització de Sant Joan Despí que entrà en funcionament els primers dies de 1955. El 1957 la SGAB rebé una ampliació de la concessió de 1.100 l/s addicionals per a Barcelona i les poblacions del seu cinturó urbà, que s'amplià amb 2.000 l/s més el 1960. El Llobregat fou un pal·liatiu pel que feia a la quantitat, però d'una qualitat dubtosa, atès que era un riu industrial i amb residus salins.

L'arribada del Ter: l'Ajuntament entra en escena

El 1924, amb l'aprovació de l'Estatut Municipal de Calvo Sotelo, l'Ajuntament hauria pogut municipalitzar l'abastament d'aigua. L'alcalde Darius Romeu, baró de Viver, home de confiança del dictador Primo de Rivera i accionista del Banco Hispano Colonial, copropietari de la SGAB, no ho va creure necessari. Això va marcar trenta anys d'inacció municipal fins que l'alcalde Porcioles es va interessar, amb molta prudència i discreció, per intervenir en la gestió municipal de l'aigua.

El conde de Vallellano informa sobre los acuerdos de su Departamento relacionados con la región
Es un honor para mí que el proyecto lleve mi firma ya que, en el futuro, significará lo que fue la firma de Bravo Murillo para el Canal de Isabel II de Madrid. Se constituirá en Barcelona bajo la presidencia del delegado del Estado en la Confederación Hidrográfica del Pirineo Oriental, un Patronato análogo al del Canal de Isabel II que tan buenos resultados ha dado para el abastecimiento de aguas en aquella capital. El futuro organismo gozará de plena autonomía dentro del Ministerio, y en él estarán debidamente representadas todas las corporaciones y entidades interesadas.

La Vanguardia, 5 d'octubre de 1955

Construcció de la presa de Susqueda
1967, ENDESA

La solemne analogia feta pel ministre d'Obres Públiques el 1955 recollia el fet que Barcelona havia trigat cent anys a rebre un tractament similar al que Madrid havia rebut el 1851. Aquesta vegada el dret d'aigua era a favor de l'Ajuntament. La transferència d'aigües de la conca del Ter al Besòs i al Llobregat s'autoritzà per Decret de 14 de novembre de 1958.

L'arribada del Ter produí un acostament de la SGAB a l'Ajuntament per tal d'adequar la seva posició a la nova situació de manera que li permetés obtenir la distribució de l'aigua del Ter a la ciutat. D'aquest fet deriva la polèmica sobre si hi va haver contracte entre l'Ajuntament i la SGAB o no n'hi va haver. L'aigua del Ter suposà un gran pas endavant. Era aigua de titularitat municipal, de qualitat i més barata, gràcies al fet que el cost de tractament era inferior i que arribava rodada a la ciutat. Les limitacions de la xarxa de distribució van fer que durant anys el Ter abastés tan sols el nord de la ciutat, mentre que del carrer Balmes al sud l'aigua venia del Llobregat.

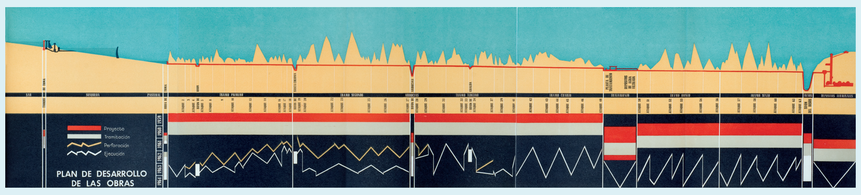

Nuevo abastecimiento de agua de Barcelona, Plan de desarrollo de las obras
1961, AHCB

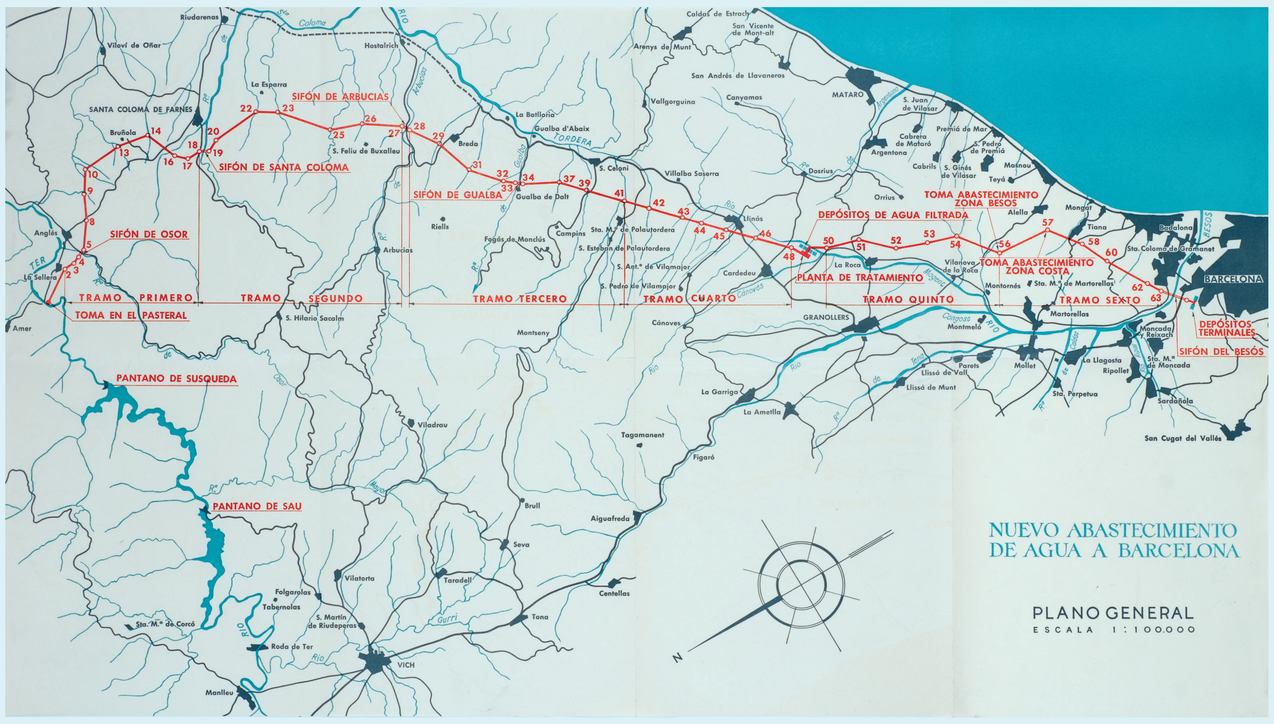

Nuevo abastecimiento de agua de Barcelona, Plano General
1961, AHCB

La metropolitanització de l'aigua

Les previsions de la Carta Municipal de 1960 es concretaren el 1974 amb la creació de la Corporació Metropolitana de Barcelona (CMB). Amb l'objectiu de qualificar d'interès metropolità un servei, s'establia que:

> Se entenderá que son servicios de interés metropolitano los que se extiendan, con unidad de explotación o de destino, a varios municipios comprendidos en el ámbito del planeamiento metropolitano, aunque sus instalaciones radiquen en un solo término municipal.

El procediment de metropolitanització es regulava en dues fases: en primer lloc, la declaració del servei com d'interès metropolità i, posteriorment, l'assumpció de la gestió del servei per la CMB, amb l'aprovació d'un pla coordinat de prestació del servei.

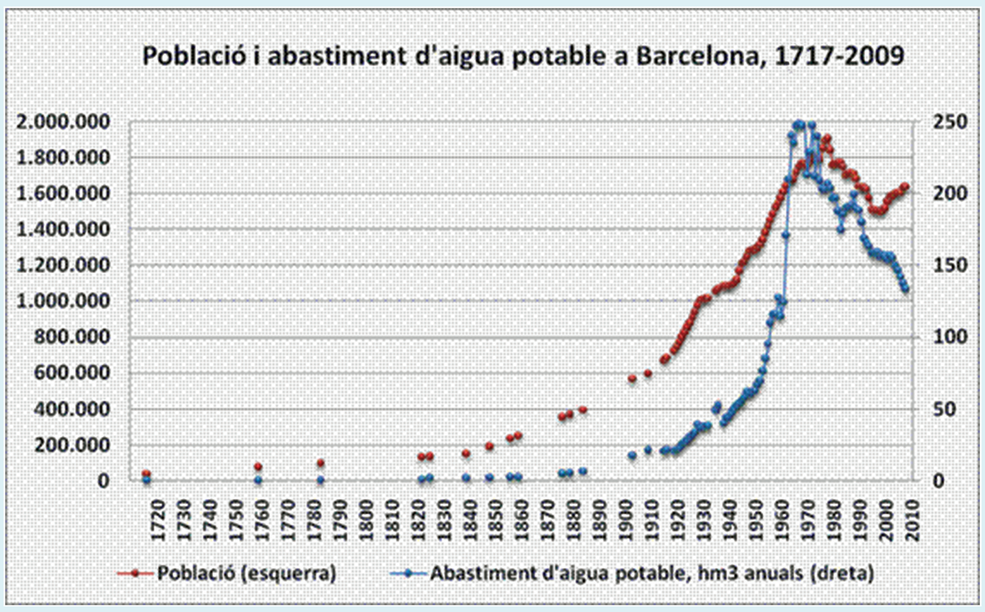

Segons Joan Ramon Ostos Falder, "Els fluxos d'aigua a la ciutat de Barcelona (1717-2009) Abastiment i consum d'aigua en l'evolució del seu metabolisme urbà", *Biblio 3W. Revista de Geografía y Ciencias Sociales*, vol. XV, núm. 887 (2010)

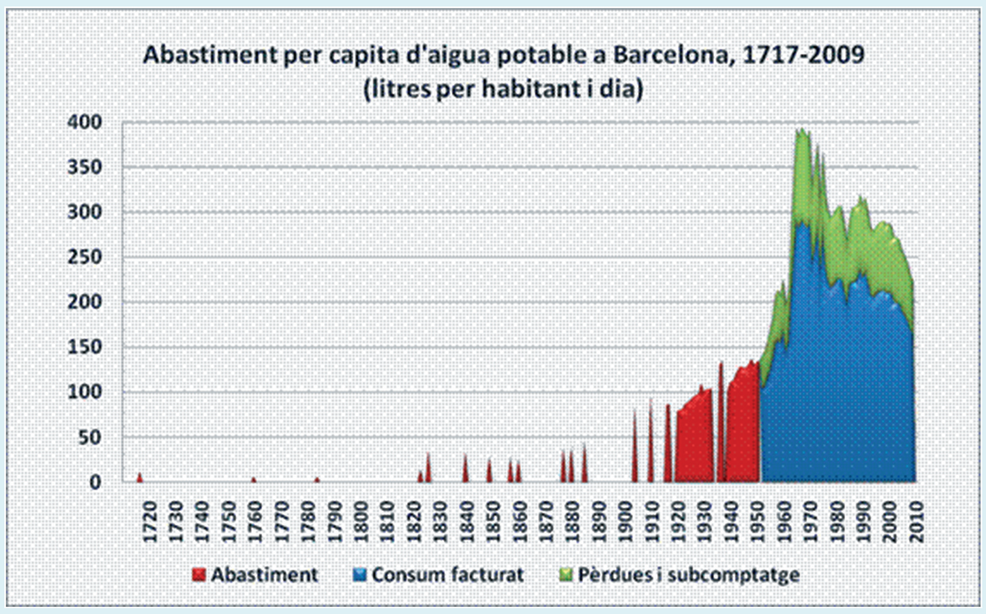

Segons Joan Ramon Ostos Falder, "Els fluxos d'aigua a la ciutat de Barcelona (1717-2009) Abastiment i consum d'aigua en l'evolució del seu metabolisme urbà", *Biblio 3W. Revista de Geografía y Ciencias Sociales*, vol. XV, núm. 887 (2010)

L'arribada de la democràcia municipal va coincidir amb una profunda crisi financera de la SGAB, que s'havia endeutat amb la construcció de la planta d'Abrera. L'alcalde Serra va veure l'oportunitat de crear el servei metropolità d'abastament en alta, i va plantejar una operació amb tres objectius:
- Formalitzar un servei públic metropolità d'abastament d'aigua en alta i, per tant, d'una extensió més gran que l'estrictament municipal.
- Crear l'empresa pública SOGEMASA per administrar aquest servei.
- Salvar la SGAB com a empresa històrica catalana, de la qual, en conseqüència, calia esperar un capteniment respectuós amb el servei públic i l'autoritat local democràtica que s'acabava de constituir. A la SGAB se li garantia la disponibilitat de cabals per als serveis de distribució d'aigua en baixa que gestionés.

Els acords es van materialitzar el 1983, però van durar poc. A les dificultats econòmiques s'hi van afegir les polítiques, derivades de l'enfrontament entre la Generalitat i la CMB, que acabaren amb la dissolució de la CMB el 1987 i l'assumpció de les competències d'abastament en alta per la Generalitat, qüestions que van ser a l'origen d'Aigües Ter Llobregat.

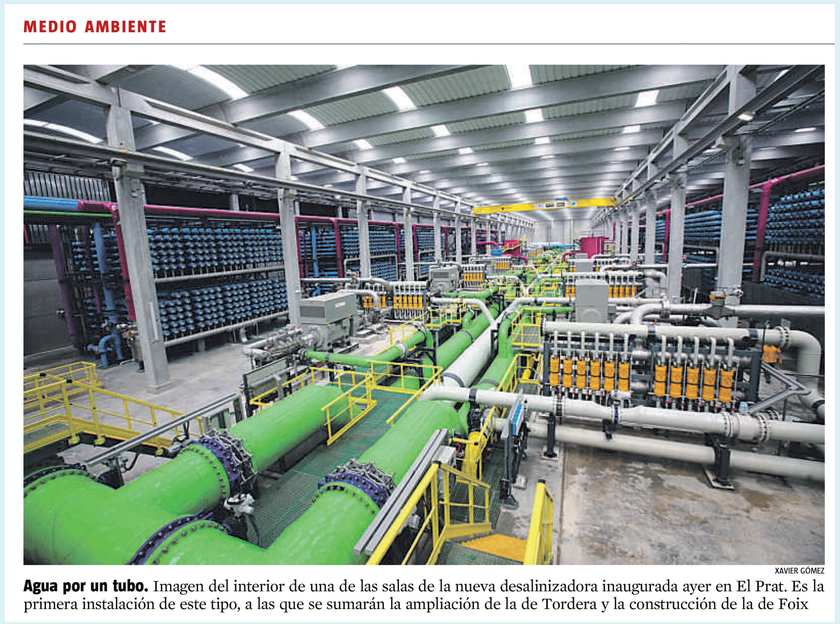

Dessalinitzadora del Prat de Llobregat
La Vanguardia, 21 de juliol de 2009, pàg. 4 (fragment)

La gestió democràtica de l'aigua

En el servei públic de l'aigua a Barcelona interactuen els actors històrics i els que han sorgit en les dinàmiques més recents. Els actors històrics són, des de fa cent cinquanta anys, l'Ajuntament i la SGAB; els nous actors, l'Entitat Metropolitana –derivada de la seva darrera transformació per la Llei 31/2010–, el servei públic d'abastament en alta de la Generalitat Aigües Ter Llobregat, i l'Agència Catalana de l'Aigua.

Participació pública
Ajuntament de Barcelona, 2017

La consolidació de la democràcia local i la darrera crisi econòmica han fet que es produïssin replantejaments en profunditat en els dirigents públics i en els moviments socials. El debat polític ha vist aparèixer noves sensibilitats i nous conceptes, i l'aigua ha esdevingut un referent del dret universal d'accés a l'aigua i de la transparència en la gestió pública.

Les polítiques de l'aigua s'han estès des de l'abastament al sanejament i a la consideració del cicle integral de l'aigua. D'altra banda, les limitacions del recurs i l'expectativa climàtica han intensificat la necessitat de promoure un ús eficient del recurs i, alhora, de fer-ne aflorar de nous. La dessalinització i la reutilització de l'aigua són avui elements necessaris per a la garantia d'abastament.

Plenari del Consell de l'Àrea Metropolitana de Barcelona
El Llobregat, gener de 2017

Tot plegat ha fet sorgir nous costos i la necessitat d'un govern transparent del servei que generi confiança i asseguri una distribució equitativa de les càrregues.

Els canvis dels darrers temps han anat acompanyats de tensions, que es manifesten entre els actors privats i també amb les autoritats. Les primeres dècades del segle XXI han estat marcades per l'emergència de polèmiques públiques, litigis i sentències i per l'extensió de noves alternatives i propostes per a l'aigua, tan decisiva per al futur de la ciutat.